

Marcel LUCA
Ultimul zâmbet al Juanitei

Acum, când sistemul celor șapte stele ale Juanitei a devenit vizibil, sentimentul pe care l-am simțit nelămurit la început s-a transformat într-o tristețe răscolitoare. Și același nejustificat sentiment de vinovăție și tristețe îl citesc pe chipurile însoțitorilor mei de pe celelalte astronave ale convoiului, atunci când îmi transmit videofonic rapoartele zilnice. Îi înțeleg. În acest moment, la un miliard de km distanță, imensa imă-gine a Juanitei abia mai încapă în conturul ecranului panoramic central. Loss și Juanita... Cât de ciudat și cât de complex poate fi sufletul omului! Cât de neprevăzute pot fi reacțiile născute din bucuriile și, mai ales, nefericirile sale, nelămurite în adâncul lor nici de testele psihologice atât de perfecționate ale mileniului trecut. Căci, care calculator ar fi putut prevedea, nu sacrificiul Juanitei, ci gestul prin care Loss și-a materializat disperarea la dimensiuni cosmice, iubirea lui, care l-a determinat să refuze conștient îndeplinirea misiunii, cum nici un alt astronaut n-a făcut-o nici înainte, nici după el. ...S-a scurs aproape un mileniu de când astronava uriașă și greoaie s-a apropiat de acest colț îndepărtat al galaxiei. Loss și Juanita, stăpâni ai unor fantastice rezerve de energie, aveau misiunea de a restructura la nivelul civilizației de tip Dyson sistemele planetare ale celor șapte stele. Pe imensele pelicule materiale care trebuiau să îmbrace aștrii, urmau să se instaleze alte miliarde de miliarde de oameni. Se iubeau. Știm doar aproximativ cum a murit Juanita. Se pare că, fiind de cart, a înregistrat o avarie la unul din motoarele fotonice. Securitatea navei presupunea o intervenție imediată în plină sursă de iradiere. A renunțat să-i comunice lui Loss situația, rezolvând-o singură și murind la înapoiere, înainte de a-și putea dezbrăca scafandrul pe care-l folosisese. De aici începe extraordinarul. Disperarea lui Loss a fost atât de imensă, atât de nefirească, încât, începându-și opera, nu s-a gândit nici măcar o clipă că înfăptuiește și cea mai inimaginabilă trădare față de semenii săi. Energia de care dispunea era rodul muncii a miliarde de oameni. Rostul ei era să defrișeze spații noi, să asigure evoluția pe mai departe. Dar el a hotărât altfel. Selecționând hologramele Juanitei, a ales-o pe cea mai reprezentativă, încredințând-o computerelor. Apoi, în scurtă vreme, rarefiind și redistribuind abundentul material planetar, modificând complicatul echilibru al celor șapte stele, Loss a plăsmuit-o pe Juanita la dimensiuni cosmice. Trupul suplu și svelt, ochii mari și strălucitori, pletele întunecate în care sclipesc aștrii îndepărtați ai galaxiei, și mai ales zâmbetul ciudat de viu, au rămas de atâta vreme neschimbate. Oamenii l-au iertat pe Loss. Timpul l-a iertat. El și-a găsit sfârșitul bătrân și zdruncinat, învăluind cu astronava-i solitară, în bucle nesfârșite, trupul iubitei. De atunci, mica stea galbenă - Soarele - metropola civilizației Oamenilor, și-a trimis spre alte lumi mesageri care să le transforme. Dar astăzi ne vedem siliți să reamenajăm și acest colț pustiu de Univers. Peste puțin, voi dirija metamorfoza Juanitei în globuri de materie solidă care vor înlănțui pentru totdeauna energia celor șapte aștri. Lumea care se va naște va purta în continuare numele ei, tulburător și neobișnuit de lung, în care se ghicesc pasionatele și febrilele trăiri ale străbunilor noștri, pe vremea când mai exista acel originar Pământ. O mai privesc. Acum, aproape de sfârșit, regretul și tristețea ce mă copleșesc le descifrez și în acest ultim zâmbet al Juanitei.